

Ο γέρος και τα μαθηματικά

Του Ν. Λυγερού

Ο γέρος κοίταζε την πόρτα.
Περίμενε τον άγνωστο.
Έπρεπε να μιλήσει για τα μαθηματικά του.
Η πόρτα άνοιξε.
Δεν κουνήθηκε από την καρέκλα του.
Ο άγνωστος κάθισε δίπλα του.
Τότε άρχισαν να ξεχειλίζουν οι νεκροί από το στόμα
του γέρου.
Χαμογελούσε επιτέλους μετά από τόσα χρόνια.
Έλεγε για τη γαλλική σχολή.
Ζωντάνεψε ο Bourbaki και το σεμινάριο του Poincaré.
Ήρθε μετά η σειρά του Krasner.
Με τη λογική ο γέρος πήρε πιο σκοτεινά μονοπάτια.
Ο άγνωστος τα ήξερε από τον Fraïssé και δε ξαφνιά-
στηκε.
Πέρασαν ανάμεσα στους τάφους ακίνητοι.
Για να βρουν τη θεωρία κατηγοριών.
Άγγιξαν τα πρώτα θεωρήματα του γέρου.
Έτσι είδαν και πάλι τη σκιά του Carathéodory.
Μα και ο Cartan δεν έμεινε πίσω.
Ακόμα και αν άφησε για λίγα λεπτά στη θέση του τον
Dieudonné.
Η αναφορά στον Weil με τα Souvenirs
d'Apprentissage ήταν αναμενόμενη.
Έτσι η αυτόματη ύπαρξη του Serge επισκέφτηκε το
διάλογο.
Έπεσε η νύχτα και ο γέρος δεν έβλεπε πια τον άγνω-
στο.
Τον ένιωθε δίπλα του με τη σκιά του.
Αυτό αρκούσε για εκείνον.
Δεν ήθελε τίποτα άλλο.
Και ήρθαν τα σύνολα με μερική διάταξη.
Το ω πήρε άλλο νόημα.
Η ιστορία δεν θα σταματούσε εκεί.
Ο γέρος το ήξερε ότι ο άγνωστος κατέγραφε κάθε
λεπτομέρεια.
Δεν έπρεπε να ξεχάσουν τίποτα.
Δεν ήξεραν αν θα ξαναβρεθούν.
Η μοναδική συνάντηση μπορούσε να ήταν και η τε-
λευταία.
Ήξεραν και οι δύο για τον Hausdorff.
Η σκιά έβλεπε για πρώτη φορά τον ανύπαρκτο λαό.
Κι ένα κεφάλι πάνω από τους άλλους κοίταζε ο
Poincaré.
Τότε ήρθε η στιγμή της αλγεβροποίησης.
Η ισχυρή εφαρμογή της θεωρίας κατηγοριών.
Ο γέρος γελούσε πια.
Ήξερε πως ένιωθε ο άγνωστος.
Θα ζούσε μέσα του
για την τιμή του ανθρώπινου πνεύματος.